

Alice, Türkler diyarında!

HARİKALAR Diyarı'ndan tanıdığımız Alice, romanın bir yerinde şöyle diyordu:

"Aman Tanrım! Bugün de ne tuhaf şeyler oluyor. Daha dün her şey eskisi gibiydi. Acaba dün gece değiştim mi ben? Dur bakayım: Bu sabah uyandığımda aynı mıydım? Bir değişiklik duymuştum gibi geliyor. Ama aynı değilsem, değişmişsem bir soru çıkıyor ortaya: Ben kimim o zaman. İşte asıl bilmece bu!"

Türkiye'de gece yattıktan sonra sabah sağ salım uyanmayı başaran herhangi birimizin ağzından da yazılabilirdi bu sözler aslında.

Ve elbette ki en başta da Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ağzına yakıştırdı gibi geliyor bana.

Yandaş medyadaki goygoyculara bakarsak "Türkiye artık eskisi gibi değil, değişiyor, değişti".

Ama bilmece yerli yerinde duruyor. Türkiye değişti de, kim oldu?

Benim durduğum yerden bakınca pek de öyle değişmiş gibi gelmiyor bana.

Dersim tartışmaları bunun bir örneği aslında. Yaptığımız havanda su dövmekten ibaret. Başbakan, CHP liderinin bir açığını bulduğunu düşünerek o noktaya yumruklar sallıyor.

Türkiye'ye özgü bir durum bu! Düne kadar "Kürt, Dersim, Kızılbaş, Alevi" denildiğinde tüyleri diken diken olanlar şimdi "özürücü" saftalar!

Olamaz mı? Olabilir elbette, insanların siyasi fikirleri zaman içinde değişebilir, buna inanırım.

Ama bunun bir "bütünsellik" göstermesi de gerekir.

Değişim dediğimiz şeyin gerçek bir değişim olması için "bugün öyle, yarın böyle" diye tanımlanabilecek bir tavrınızın olmaması gerekir.

Daha beş ay önce meydanlara çıkıp "Alevi'ye oy vermeyin" diyen bir siyasetçi, şimdi bakıyoruz "Alevi kardeşlerim"den söz ediyor. O noktadan, bu noktaya hangi düşünsel süreçlerden ve kendine yönelik eleştirilerden geçerek geldiğini bilmeliyiz ki şimdi değişmiş olduğuna inanalım!

Yarın yine eski fikirlerine dönmeyeceğine inanmamızı sağlayacak şey sadece böyle bir öz eleştiridir.

Bunu yapmadığınız takdirde ertesi sabah uyandığında bir de bakmışsınız yine aynı şeyi söylemektesiniz: "Aman Tanrım! Bugün de ne tuhaf şeyler oluyor. Daha dün her şey eskisi gibiydi. Acaba dün gece değiştim mi ben? Dur bakayım: Bu sabah uyandığımda aynı mıydım? Bir değişiklik duymuştum gibi geliyor. Ama aynı değilsem, değişmişsem bir soru çıkıyor ortaya: Ben kimim o zaman. İşte asıl bilmece bu!"

Tarihçilerin değil, siyasetin sorunu

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Dersim ile ilgili tartışmanın ve "devletin özür dilemesi meselesinin" tarihçilere bırakılması gerektiğini söyledi.

Bana oldukça tanıdık bir yaklaşım gibi geliyor. Ermeni tehcirinin bir soykırım ile sonuçlanıp sonuçlanmadığı ile ilgili tartışmayı da Türkiye biliyorsunuz, tarihçilere bırakmak istiyor. Başbakan da zaten Ermeni meselesiyle ilgili olarak aynı fikirde, tarihçilerin konuşmasını istiyor ama bu kez farklı bir pozisyonda!

Her iki mesele de aslına bakarsanız kararın tarihçilere bırakılabileceği meseleler değil.

Bu tür kararlar kaçınılmaz olarak siyasidir. Siyasetçiler fikirlerini oluşturur, pozisyonlarını belirlerken elbette tarihçilerden yardım ve bilgi alırlar ama karar onlara aittir. Toplumsal meseleleri siyaset çözer, siyaset bunun için yapılır.

Dersim'de olup bitenleri bir isyanın bastırılması çerçevesinde açıklama gayretleri de elbette siyasi bir tutumdur.

Bir devletin, kendi bütünlüğüne yönelik bir kalkışmayı bastırmakta tereddüt etmeyeceğine, gerekirse bunu en şiddetli yolları kullanarak yaptığını kuşku yok, tarih bunun örnekleri ile dolu.

Öğrenmemiz gereken şey önce "Bir isyan var mıydı" sorusunun yanıtıdır. Bu sorunun yanıtı olumlu ise bu kez şunu sormak gerekiyor:

"Devlet, isyanı bastırırken sadece silahlı unsurlara karşı mı şiddet uyguladı, yoksa bu şiddet masum sivillere de yöneldi mi?"

Bu soruların yanıtlarını da tarihçiler değil, her türlü belge ve bilgiye ulaşabilecek bir TBMM araştırma komisyonu bulabilir. Muhalefet partisine düşen görev, iktidarı buna zorlamak olmalıdır.

Hayat paylaşınca güzel Fehmitaha Bey

BAŞBAKAN Recep Tayyip Erdoğan'ın "kapak olduğu" Time dergisindeki haberlerden birinde "iki büyük gazetecinin isimleri saklı kalmak koşuluyla Başbakan hakkındaki olumsuz fikirlerini aktardıkları" da yazılıydı.

Ben de bunun üzerine bu köşede bir yazı yazdım ve "fikirlerini açıkça söylemeye korkan gazetecilerin büyük gazeteci olamayacaklarını" söyledim. Bu arkadaşların söylemeye korktukları fikirlerini, köşelerinde yazamadıklarını da tahmin etmek zor değil.

Bunların kimler olabileceği ile ilgili olarak da bir genel tahminde bulundum ama gereksiz polemikten hoşlanmadığım için isim de vermedim.

Star'ın çift kişilikli yazarı Fehmitaha Korukıvanç, benim bu yazımı bir tedbir yazısı olarak algılamış. Böyle bir yazı yazmışım çünkü o iki gazeteciden biri olmadığımı ilan etmek istiyordum!

Size ne diyeyim bilemiyorum Fehmitaha Korukıvanç Bey. Tayyip Bey korkusunun medya dağlarını titrettiği şu memlekette her gün ne yazdığım ortada. Bunun ne kadar sürebileceğini de bilmemekle birlikte yazmaya da devam ediyorum. Okuduklarınızı anlama zorluğu içinde misiniz?

Bana öyle geliyor ki o iki kişiden birisinin siz olduğunuzun ortaya çıkması ya da düşünülmesi ihtimali bunu yazmanıza yol açtı.

Üzülmeminiz, yabancı gazetecilerle sıkça konuşan, WikiLeaks'lere bile düşen, "yazarken Başbakan goygoycusu, gizlice konuşurken Başbakan eleştirmeni olabilecekler" listesinde yalnız değilsiniz.

Onlar da kendilerini biliyorlar zaten ve duyduğuma göre sizin kendinizi bu şüpheden kurtarma çabanızdan da hiç hoşnut değiller.

Ne diyor reklâm sloganı: Hayat, paylaşınca güzel!

Siz de sadece hayatı ve mutluluğu değil, riskleri de, aynı kapıda eşelendiğiniz yoldaşlarınızla paylaşın lütfen.